

**FREIDA
McFADDEN**

KOTIAPULAINEN

Suomentanut Jussi Tuomas Kivi

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *The Housemaid*

Copyright © Freida McFadden, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-46271-2

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

PROLOGI

Jos lähden tästä talosta, teen sen käsiraudoissa.

Minun olisi pitänyt paeta, kun se oli vielä mahdollista. Nyt tilaisuuteni on mennyt. Nyt, kun poliisit ovat talossa ja he ovat löytäneet sen, mitä yläkerrassa on, en voi enää perääntyä.

Noin viiden sekunnin kuluttua he lukevat minulle oikeuteni. En ole varma, mikseivät he ole jo tehneet sitä. Ehkä he yrittävät huijata minut möläyttämään jotain, mitä minun ei kannattaisi päästää suustani.

Siinähan yrittävät.

Poliisi, jonka mustissa hiuksissa on harmaita juovia, istuu sohvalla vieressäni. Hänen tukeva ruhonsa liikahtaa toffeenruskealla italialaisella nahkasohvalla. Mietin, millainen sohva hänellä mahtaa olla kotona. Se ei varmasti ole maksanut viisinumeroista summaa niin kuin tämä. Se on luultavasti mauttoman värinen, ehkä *oranssi*, lemmikinkarvan peitossa ja useammasta saumastaan revennyt. Mietin, mahtaako hän ajatella kotisohvaansa ja toivoa, että se olisi samanlainen kuin tämä.

Luultavasti hän kuitenkin ajattelee ullakolla olevaa ruumista.

”Käydäänpä tämä läpi vielä kerran”, poliisi mörisee newyorkilaisella nuotilla. Hän kertoi minulle nimensä aiemmin, mutta se ei jäänyt mieleeni. Poliiseilla pitäisi olla kirkkaanpunaiset nimikyltit.

Miten heidän nimensä muka voisi muuten muistaa näin stressaavassa tilanteessa? Hän on luultavasti etsivä. ”Milloin löysitte ruumiin?”

Jähmetyn ja mietin, olisiko nyt hyvä aika vaatia puhelua asianajajalle. Eikö heidän pitäisi tarjota minulle asianajajaa? En hallitse protokollaa kovin hyvin.

”Noin tunti sitten”, minä vastaan.

”Miksi alun perin menitte sinne ylös?”

Puristan huuleni yhteen. ”Kerroin teille jo. Kuulin äänen.”

”Ja...?”

Poliisi nojautuu eteenpäin silmät suurina. Hänen leuallaan on karkea sänki, ihan kuin hän ei olisi viitsinyt ajaa partaansa aamulla. Hänen kielensä työntyy hieman huulten välistä. En ole tyhmä – tiedän tarkalleen, mitä hän haluaa minun sanovan.

Minä tein sen. Olen syyllinen. Vieköö minut pois.

Sen sijaan nojaudun taaksepäin sohvalla. ”Se siitä. Siinä kaikki, mitä tiedän.”

Pettymys valahtaa etsivän kasvoille. Hän kiristelee leukaperiään kerraten mielessään talosta tähän mennessä löytyneitä todisteita. Hän pohtii, onko niitä kertynyt tarpeeksi, jotta voisi napsauttaa käsiraudat ranteisiini. Hän ei ole varma. Jos olisi, hän olisi jo tehnyt sen.

”Hei, Connors!”

Ääni kuuluu toiselle poliisille. Katsekontaktimme katkeaa, ja minä käänän katseeni portaiden ylätasanteelle. Toinen, paljon nuorempi poliisi seisoo siellä puristaen kaidetta pitkällä sormillaan. Hänen rypyttömät kasvonsa ovat kalpeat.

”Connors”, nuorempi poliisi sanoo. ”Sinun on parasta tulla tänne – *heti*. Sinun täytyy nähdä, mitä täällä ylhäällä on.” Hänen aataminomenansa nytkähtelyn erottaa alakerrasta asti. ”Et kyllä usko tätä.”

OSA 1

KOLME KUUKAUTTA AIEMMIN

YKSI

MILLIE

”Kerro minulle itsestäsi, Millie.”

Nina Winchester nojautuu eteenpäin toffeenvärisellä nahka-sohvallaan, ja hänen ristityt jalkansa paljastavat hienoisen aavistuksen valkean silkkihameen alta pilkistävästä polvista. En tiedä vaatemerkeistä paljoakaan, mutta on selvää, että kaikki, mitä Nina Winchesterillä on yllään, on hirvittävän kallista. Hänen kermanvärinen puseronsa herättää minussa halun ojentaa käteni ja koskettaa sen kangasta, mutta sellainen ele varmistaisi, ettei minulla olisi mitään mahdollisuutta saada tätä paikkaa.

Totta puhuen minulla ei ole muutenkaan mitään mahdollisuutta saada tätä paikkaa.

”No...”, minä aloitan valiten sanani huolellisesti. Yritän yhä parhaani, aiemmista hylkäämisistä huolimatta. ”Vartuin Brooklynissa. Olen tehnyt paljon kotiapulaisen töitä, kuten ansioluettelostani huomaa.” *Huolellisesti vääreennetystä* ansioluettelostani. ”Rakastan lapsia. Ja...” Vilkaisen nopeasti huonetta etsien koirien purulelua tai kissanvessaa. ”Rakastan lemmikkieläimiäkin...”

Kotiapulaisen paikkaa tarjonneessa netti-ilmoituksessa ei mainittu lemmikkejä. Parasta kuitenkin pelata varman päälle. Kuka pa ei eläinrakasta hakijaa arvostaisi?

”Brooklynissa!” Rouva Winchester hymyilee minulle sädehti- västi. ”Minäkin vartuin Brooklynissa! Mehän olemme sitten käy- tännössä naapureita!”

”Niin olemme!” minä vahvistan, vaikka se ei voisi olla kauem- pana totuudesta. Brooklynissa on paljon himoittuja asuinalueita, joilla pienestä kaupunkiasunnosta saa maksaa maltaita. Minä en ole varttunut sellaisessa. Nina Winchester ja minä emme voisi olla erilaisempia, mutta jos hän haluaa välttämättä uskoa meidän ole- van naapureita, suon hänelle mielelläni sen ilon.

Rouva Winchester työntää kiiltävän, kullanvaalean hiussuor- tuvan korvansa taakse. Hänen leukaan asti ulottuvat hiuksensa on leikattu muodikkaaksi polkkakampaukseksi, joka piilottaa hänen kaksoisleukansa. Hän on melkein neljänkymmenen, ja jos hänel- lä olisi erilainen kampaus ja erilaiset vaatteet, hän näyttäisi aivan tavalliselta. Hän on kuitenkin käyttänyt huomattavan omaisuu- den korostaakseen hyviä puoliaan mahdollisimman paljon. Sitä minun on pakko arvostaa.

Minä sen sijaan olen muokannut ulkonäköäni täysin päinvas- taiseen suuntaan. Saatan olla vastapäätäni istuvaa naista yli kym- menen vuotta nuorempi, mutten halua, että hän pitää minua uh- kaavana. Siksi olen valinnut haastatteluani varten kirpputorilta löy- tämäni pitkän, paksun villahameen ja valkoisen polyesteripaidan, jossa on muhkeat hihat. Olen sitonut vaaleanruskeat hiukseni tiu- kaksi nutturaksi takaraivolleni. Ostin jopa ylisuuret ja tarpeettomat kilpikonnankuorisankaiset silmälasit, jotka nököttävät nyt nenällä- ni. Näytän ammattimaiselta enkä lainkaan viehättävältä.

”Työsi”, rouva Winchester sanoo, ”on enimmäkseen siivoamis- ta ja vähän kevyttä ruoanlaittoa, jos se onnistuu sinulta. Oletko hyvä kokki, Millie?”

”Olen minä.” Kokkaustaitoni ovat ansioluetteloni ainoa totuu- denmukainen osa. ”Olen erinomainen kokki.”

Hänen haaleansiniset silmänsä kirkastuvat. ”Sepä hienoa! Totta puhuen syömme tuskin koskaan hyvää kotiruokaa.” Hän tirskahtaa. ”Kenelläpä olisi sellaiseen aikaa?”

Nielaisen tuomitsevan vastaukseni. Nina Winchester ei tee töitä. Hänellä on vain yksi lapsi, joka on koko päivän koulussa, ja hän palkkaa ihmisen siivoamaan puolestaan. Lisäksi näin hänen pihallaan miehen, joka teki puutarhatöitä hänen puolestaan. Miten on mahdollista, ettei hänellä ole aikaa valmistaa ateriaa pienelle perheelleen?

Minun ei pitäisi tuomita häntä. En tiedä hänen elämästään mitään. Rikkaus ei välttämättä tarkoita, että hän olisi hemmoiteltu.

Mutta jos minun pitäisi lyödä vetoa sadasta dollarista, veikkaisin, että Nina Winchester on lellitty piloille.

”Ja me tarvitsemme toisinaan apua myös Cecelian hoitamisessa”, rouva Winchester sanoo. ”Voisit ehkä viedä hänet iltapäiväharrastuksiin tai leikki treffeille. Sinullahan on auto, eikö niin?”

Melkein nauran hänen kysymykselleen. Kyllä, minulla on auto – mitään muuta minulla ei juuri nyt olekaan. Kymmenen vuotta vanha Nissanini rumentaa katua hänen kotinsa edustalla, ja siinä minä tällä hetkellä asun. Auton tavaratilassa on kaikki, mitä omistan. Olen nukkunut viime kuukauden sen takapenkillä.

Kun on asunut kuukauden autossa, alkaa ymmärtää elämän pienten asioiden merkityksen. Vessan. Tiskialtaan. Sen, että voi suoristaa jalkansa nukkuessaan. Viimeksi mainittua ylellisyyttä ikävöin kaikkein eniten.

”Kyllä, minulla on auto”, vahvistan.

”Mahtavaa!” Rouva Winchester taputtaa käsiään yhteen. ”Hankin sinulle tietenkin istuimen Ceceliaa varten. Hän tarvitsee turvaistuimen. Hän ei ole ihan vielä niin painava ja pitkä, että pärjäisi ilman turvaistuinta. Lastenlääkärit suosittelevat...”

Kun Nina Winchester paasaa lastenistuinten pituus- ja painorajoista, minä vilkuilen hetken olohuonetta. Sisustus on kauttaaltaan ultramoderni, ja taulutelevisio, jota suurempaa en ole koskaan nähnyt, on varmasti varustettu teräväpiirtonäytöllä ja huoneen jokaiseen nurkkaan kiinnitetyillä surround-kaiuttimilla mahdollisimman ihanteellisen kuuntelukokemuksen varmistamiseksi. Huoneen nurkassa näyttää olevan toimiva takka, jonka reunus on täynnä valokuvia Winchestereistä matkoilla kaikissa mahdollisissa maailmankolkissa. Kohotan katseeni ja näen käsittämättömän korkean katon, joka hehkuu säkenöivän kattokruunun valossa.

”Vai mitä, Millie?” rouva Winchester sanoo.

Räpyttelen hänelle silmiäni. Yritän kelata muistiani taaksepäin selvittääkseni, mitä hän on juuri minulta kysynyt. Mutten saa ajatuksesta kiinni. ”Joo?” minä sanon.

Se, mitä olenkaan myöntänyt, saa hänet hyvin iloiseksi. ”Olen *tosi* tyytyväinen, että olet samaa mieltä.”

”Totta kai”, sanon tällä kertaa painokkaammin.

Hän suoristaa ja ristii uudestaan melko pulleat säärensä. ”Ja tietenkin”, hän lisää, ”meidän on puhuttava palkkiosta. Huomasit varmaan tarjouksen ilmoituksessani? Onko se sinusta sopiva?”

Minä nielaisen. Ilmoituksessa ollut luku on enemmän kuin sopiva. Jos olisin animaatiohahmo, silmiini olisivat ilmestyneet dollarinkuvat, kun luin ilmoituksen. Mutta se summa melkein esti minua hakemasta paikkaa. Kukaan, joka tarjoaa niin paljon rahaa ja asuu tämän kaltaisessa talossa, ei harkitsisi hetkeäkään minun palkkaamistani.

”On se”, minä kähisen. ”Se on oikein hyvä.”

Hän kohottaa kulmakarvaansa. ”Sinähän tiedät, että sinun on myös asuttava täällä?”

Kysyykö hän, haluanko jättää ylellisen asuinpaikkani Nissanini takapenkillä? ”Joo. Tiedän.”

”Loistavaa!” Hän nykäisee hameenhelmaansa ylemmäs ja nousee jaloilleen. ”Haluatko, että esittelen sinulle talon? Jotta tiedät, mihin olet joutunut?”

Minäkin nousen seisomaan. Rouva Winchester on korkokengissään vain muutaman sentin pidempi kuin minä matalapohjaisissa kengissäni, mutta hän tuntuu silti paljon pitemmältä. ”Kuulostaa hyvältä!”

Hän johdattaa minua säntillisesti ympäri taloa, kunnes alan huolestua, että olen ymmärtänyt ilmoituksen väärin: ehkä hän onkin kiinteistönlittittäjä, joka luulee minun olevan ostoaikeissa. Talo on kaunis. Jos taskussani polttelisi ylimääräiset neljä tai viisi miljoonaa dollaria, ostaisin sen heti. Jättimäisen olohuoneen ja hiljattain uusitun keittiön sisältävän ensimmäisen kerroksen lisäksi talon toisessa kerroksessa on Winchesterien makuuhuone, Cecelia-tytären huone, herra Winchesterin työhuone ja vierashuone, joka on kuin suoraan Manhattanin parhaista hotelleista. Rouva Winchester pitää dramaattisen tauon seuraavan oven edessä.

”Ja tässä on...” Hän heilauttaa oven auki. ”Kotiteatterimme!”

Alakerran ylisuuren television lisäksi heidän taloonsa sisältyy toden totta oikea elokuvateatteri. Huoneessa on monta penkkiriviä kuin urheilukentän katsomossa ja niiden edessä on lattiasta kattoon ulottuva monitori. Huoneen nurkassa on jopa popcornkone.

Pienen hetken päästä huomaan rouva Winchesterin katselevan minua reaktiotani odottaen.

”Vau!” sanon äänellä, joka toivottavasti kuulostaa riittävän innostuneelta.

”Eikö ole upea?” Hän värähtää riemusta. ”Ja meillä on valittavana kokonainen kirjasto elokuvia. Ja sen lisäksi tietenkin kaikki tavalliset kanavat ja striimipalvelut.”

”Tietenkin”, minä sanon.

Lähdettyämme huoneesta saavumme viimeiselle ovelle käytävän päässä. Nina pysähtyy ja hänen kätensä viivyttelée ovennupilla.

”Onko tässä minun huoneeni?” minä kysyn.

”Tavallaan...” Hän kääntää ovinuppia, joka narahtaa äänekäästi. En voi olla huomaamatta, että puuovi on paljon edellisiä ovia paksumpi. Oven takana on pimeä portaikko. ”Sinun huoneesi on yläkerrassa. Ullakkokin on viimeistely asuttavaksi.”

Pimeä ja kapea portaikko on paljon muuta taloa nuhjuisempi – ja olisiko liikaa pyydetty, että he asentaisivat sinne hehkulampan? Minä olen kuitenkin pelkkä palkattu apulainen. En voi olettaa, että he olisivat käyttäneet huoneeseeni yhtä paljon rahaa kuin kotiteatteriin.

Portaikon ylätasanteella on pieni, kapea käytävä. Toisin kuin ensimmäisessä kerroksessa, täällä katto on vaarallisen matalalla. En ole erityisen pitkä, mutta minusta melkein tuntuu kuin minun pitäisi kulkea kumarassa.

”Sinulla on oma vessa.” Hän nyökkää kohti vasemmalla olevaa ovea. ”Ja tässä olisi sinun huoneesi.”

Hän heilauttaa viimeisen oven auki. Sisällä on täysin pimeää, kunnes hän nykäisee narusta ja huoneeseen tulvahtaa valoa.

Huone on pikkuruinen. Sitä ei käy kiistäminen. Eikä siinä kaikki: huoneen katto on vino talon katon suuntaisesti. Katon ulommainen laita ulottuu suunnilleen vyötäröön asti. Toisin kuin Winchesterien makuuhuoneessa, jossa on jättikokoinen sänky, liinavaatekaappi ja pähkinänruskea pukeutumispöytä, tässä huoneessa on pieni yhden hengen kenttävuode, puolimittainen kirjahylly ja pieni lipasto. Valonlähteenä toimii kaksi paljasta, katosta roikkuvaa hehkulamppua.

Huone on vaatimaton, mutta se sopii minulle. Jos se olisi *liian* mukava, olisin varma, ettei minulla olisi toivoakaan saada tätä paikkaa. Koska huone on aika surkea, rouva Winchesterin vaatimustaso saattaa olla niin matalalla, että minulla on pienenpieni mahdollisuus.

Huoneessa on kuitenkin jotain muutakin. Jotain, mikä häiritsee minua.

”Olen pahoillani, että se on näin pieni.” Rouva Winchesterin otsa rypistyy. ”Mutta täällä saat ainakin nauttia yksityisyydestä.”

Kävelen huoneen ainoan ikkunan luo. Se on pieni niin kuin huonekin. Tuskin kättäni suurempi. Ja se antaa takapihalle. Alhaalla näen puutarhurin – pihalla näkemäni miehen – joka napsii par aikaa pensasaitaa ylisuurilla puutarhasaksilla.

”Mitä ajattelet, Millie? Pidätkö tästä?”

Käännyn pois ikkunalta katsoakseni rouva Winchesterin hymyileviä kasvoja. En osaa vieläkään oikein selittää, mikä minua häiritsee. Tässä huoneessa on jotain, joka on versonut vatsanpohjaani pienen pelon siemenen.

Ehkä se johtuu ikkunasta. Sen takana näkyi talon takapiha. Jos olisin pulassa ja yrittäisin kiinnittää jonkun huomion, kukaan ei näkisi minua. Voisin huutaa ja kirkua sydämeni kyllyydestä, mutta kukaan ei kuulisi.

Mutta ketä yritän huijata? Olisin onnekas, jos saisin asua tässä huoneessa. Minulla olisi oma vessa ja oikea sänky, jossa voisin oikaista jalkani kokonaan. Pieni kenttävuode näyttää autooni verrattuna niin hyvältä, että voisin melkein purskahtaa itkuun.

”Tämä on täydellinen”, minä sanon.

Rouva Winchester näyttää haltioituvan vastauksestani. Hän johdattaa minut takaisin pimeään portaikkoon ja talon toiseen kerrokseen, ja kun laskeudun portaat, päästän suustani hengähdyksen, jota en edes tiennyt pidätelleeni. Huoneessa oli jotain hyvin pelottavaa, mutta jos onnistun saamaan tämän paikan, pääsen tunteestani varmasti yli. Helposti.

Lopulta hartiani rentoutuvat ja huuleni muodostavat juuri uutta kysymystä, kun kuulen selkäni takaa äänen:

”Äiti?”

Pysähdyn ja käännyn ympäri, jolloin näen pienen tytön seisomassa käytävällä. Tytöllä on samat vaaleansiniset silmät kuin Nina Winchesterillä, paitsi että ne ovat pari pykälää vaaleammat, ja hänen hiuksensakin ovat niin vaaleat, että ne ovat melkein valkoiset. Tytöllä on kirkkaan vaaleansininen, valkoisella pitsillä koristeltu mekko. Ja hän tuijottaa minua kuin näkisi suoraan lävitseni. Suoraan *sieluuni*.

Tiedättehän ne elokuvat, joissa on outoja, johonkin kammottavaan kulttiin kuuluvia lapsia, jotka osaavat lukea ajatuksia, palvovat paholaista ja asuvat maissipelloilla? Jos sellaiseen elokuvaan etsittäisiin näyttelijää, tämä tyttö saisi osan heti. Hänen ei tarvitsisi edes käydä koe-esiintymisessä. Häntä vilkaistaisiin kerran ja hänelle sanottaisiin: *Jep, sinä olet outo lapsi numero kolme*.

”Cece!” rouva Winchester huudahtaa. ”Tulitko jo balettitunnilta?” Tyttö nyökkää hitaasti. ”Tulin Bellan äidin kyydillä.”

Rouva Winchester kietoo käsivartensa tytön luisevien hartioiden ympäri, mutta tytön ilme ei muutu eikä hän käännä vaaleansinisten silmiensä katsetta minusta. Onko minussa jotain vikaa, kun pelkään, että tämä yhdeksänvuotias tyttö vielä jonain päivänä murhaa minut?

”Tämä on Millie”, rouva Winchester sanoo tyttärelleen. ”Millie, tämä on tyttäreni Cecelia.”

Pikku Cecelian silmät ovat kaksi pientä valtamerta. ”Hauska tavata, Millie”, hän sanoo kohteliaasti.

Jos saan tämän paikan, on vähintään kahdenkymmenenviiden prosenttien mahdollisuus, että tyttö murhaa minut nukkuessani. Mutta haluan tämän työn silti.

Rouva Winchester suukottaa tyttärensä vaaleaa päälakea, minä jälkeen pikkutyttö rientää omaan huoneeseensa. Epäilemättä hänellä on karmiva nukkekoti, jonka nuket heräävät öisin henkiin. Ehkä joku nukeista tappaa minut.

Okei, puhun naurettavia. Pikkutyttö on varmasti tosi suloinen. Ei ole hänen vikansa, että hänet on puettu karmivaan viktoriaani- seen haamutyön asuun. Ja yleisesti ottaen minä pidän lapsista. Ei sillä, että viime vuosikymmenen aikana olisin juuri ollut tekemississä lasten kanssa.

Kun pääsemme takaisin ensimmäiseen kerrokseen, jännitys haihtuu kehostani. Rouva Winchester on näin rikkaaksi rouvak- si ihan mukava ja normaali, ja kun hän höpöttää talosta, tyttä- restään ja työnkuvasta, kuuntelen vain puolella korvalla. Tiedän vain, että täällä olisi ihanaa tehdä töitä. Antaisin vaikka oikean kä- teni tästä pestistä.

”Onko sinulla kysyttävää, Millie?” hän kysyy.

Pudistan päätäni. ”Ei ole, rouva Winchester.”

Hän naksauttaa kieltään. ”Ole kiltti ja kutsu minua Ninaksi. Jos tulet tänne töihin, minusta olisi hassua, jos kutsuisit minua *rouva Winchesteriksi*.” Hän nauraa. ”Ihan kuin olisin joku rikas, vanha rouva.”

”Kiitos... Nina”, minä sanon.

Hänen kasvonsa hehkuvat, vaikka se voikin johtua vain meri- levästä, kurkkunaamiosta tai jostain muusta, mitä nyt rikkaat kas- voilleen laittavatkaan. Nina Winchester kuuluu niihin naisein, jot- ka käyvät säännöllisesti kylpylässä kasvohoidoissa. ”Minulla on hyvä tunne tästä, Millie. Ihan oikeasti.”

Minun on vaikea olla jakamatta hänen innostustaan. Ja tunte- matta toivon pilkahdusta, kun hän puristaa karkeaa kämmentäni vauvanpehmeällä kädellään. Haluan uskoa, että Nina Winchester soittaa minulle seuraavien päivien sisällä tarjoten minulle työ- paikkaa kodistaan ja mahdollisuutta muuttaa vihdoin pois Casa Nissanista. Haluan kovasti uskoa siihen.

Mutta voinpa sanoa Nina Winchesteristä mitä tahansa, typerys hän ei ole. Hän ei palkkaa tuntematonta naista työskentelemään

ja asumaan kotiinsa ja huolehtimaan lapsestaan tutkimatta tämän taustoja. Ja kun hän tekee sen...

Nielaisen kurkussani olevan palan.

Nina Winchester hyvästelee minut lämpimästi ulko-ovella. ”Kiitos tosi paljon, että kävit, Millie.” Hän ojentaa kätensä sulkeakseen omani siihen vielä kerran. ”Lupaan sinulle, että kuulet minusta pian.”

En kuule. Tämä on viimeinen kerta, kun astun jalallani hänen upeaan kotiinsa. Minun ei olisi alun alkaenkaan pitänyt tulla tänne. Minun olisi pitänyt yrittää saada työ, johon minulla on mahdollisuuksia, eikä tuhlata molempien aikaa täällä. Ehkä voisin keilla pikaruoka-alaa.

Puutarhuri, jonka näin ullakon ikkunasta, on taas etupihan nurmikolla. Hänellä on yhä kädessään jättimäiset puutarhasakset, joilla hän muotoilee pihaa reunustavaa pensasaitaa. Hän on iso mies, jonka t-paita paljastaa vaikuttavat lihakset ja hädin tuskin piilottaa hänen olkavarsiensa tatuoinnit. Mies korjaa baseballlippiksensä asentoa, jolloin hän kohottaa erittäin tummien silmiensä katseen lyhyesti saksista ja kohtaa minun katseeni nurmikon toiselta laidalta.

Kohotan käteni tervehdykseen. ”Hei”, minä sanon.

Mies tuijottaa minua. Hän ei tervehdi. Hän ei sano: ”Älä tallo kukkiani.” Hän vain tuijottaa minua.

”Hauska tavata sinutkin”, mutisen puoliääneen.

Poistun tonttia kiertävän metalliaidan sähköportista ja raahustan autokotiini. Vilkaisen viimeisen kerran takanani pihalla seisovaa puutarhuria. Mies katselee minua yhä. Hänen ilmeessään on jotain, mikä sää selkäpiini värisemään. Sitten hän pudistaa päätään melkein huomaamatta. Aivan kuin yrittäisi varoittaa minua.

Mutta hän ei sano sanaakaan.

KAKSI

Autossa asuessa on pakko elää yksinkertaisesti.

Isojen juhlien järjestämisen voi ensinnäkin unohtaa. Ei viini ja juusto -kestejä tai pokeri-illoja. Se sopii minulle, sillä en tunne ketään, jonka haluaisin tavata. Suurempi ongelma on löytää paikka, missä käydä suihkussa. Löysin suihkuilla varustetun levähdyspaikan kolme päivää sen jälkeen, kun minut häädettiin yksitystäni. Melkein itkin ilosta nähdessäni sen. Suihkuhuoneessa ei ollut tietoaakaan yksityisyydestä, ja siellä leijui lievä ulosteen haju, mutta olin kiihkeästi puhdistautumisen tarpeessa.

Nyt nautin lounastani auton takapenkillä. Minulla ei ole keittolevyä, jonka voisin liittää tupakansyöttimeen erityistilaisuuksia varten, ja syön enimmäkseen voileipiä. Minulla on kylmälaukku, johon varastoin leikkeleet ja juuston, ja paketti vaaleaa leipää – se maksoi supermarketissa yhdeksänkymmentä senttiä. Ja tietenkin naposteltavia. Sipsipusseja. Keksejä maapähkinävoilla. Suklaapapukoita. Epäterveellisiä vaihtoehtoja on loputtomasti.

Tänään täytteenä on kinkkua ja amerikkalaista juustoa höystettyä lusikallisella majoneesia. Yritän olla ajattelematta jokaisella suupalalla, miten kyllästynyt olen voileipiin.

Kun olen pakottanut itseni syömään puolet leivästä, puhelin pirisee taskussani. Minulla on prepaid-liittymällä varustettu sim-

pukkapuhelin, jollaisia käyttävät rikosta valmistelevat hiipparit tai viisitoista vuotta ajassa taaksepäin liikkuneet aikamatkaajat. Mutta tarvitsen puhelimen eikä minulla ole muuhun varaa.

”Wilhelmina Calloway?” naisen katkonainen ääni sanoo toisessa päässä.

Säpsähdän kuullessani koko nimeni. Isäni äiti oli Wilhelmina, ja hän kuoli kauan sitten. En tiedä, millaiset psykopaatit antavat lapsilleen nimeksi Wilhelmina, mutta en ole enää puheväleissä vanhempieni kanssa (eivätkä he minun), joten nyt on myöhäistä kysyä. Joka tapauksessa olen aina ollut Millie ja yritän korjata nimeni lausumista yrittäviä mahdollisimman nopeasti. Mutta minulla on tunne, että puhelimen toisessa päässä ei ole ihminen, jota voisin lähiaikoina puhutella etunimeltä. ”Niin...?”

”Neiti Calloway”, nainen sanoo. ”Täällä on Donna Stanton Munch Burgersista.”

Ai niin. Munch Burgers – rasvainen pikaruokapaikka, josta minulle myönnettiin työhaastattelu pari päivää sitten. Hampurilaispihvien kääntelyä tai kassan hoitamista. Mutta jos olisin ahkera, minulla olisi mahdollisuus edetä työssäni. Ja mikä parempaa, minun olisi mahdollista saada niin paljon rahaa, että voisin muuttaa pois autosta.

Mieluiten olisin tietenkin halunnut Winchesterien kotiapulaisen paikan. Mutta Nina Winchesterin tapaamisesta on kulunut jo viikko. On helppo arvata, etten saanut unelmatyötäni.

”Halusin vain kertoa”, neiti Stanton jatkaa, ”että olemme jo täyttäneet avoimen paikan Munch Burgersilla. Mutta toivotamme sinulle onnea työnhakuun.”

Kinkku ja amerikkalainen juusto möyriivät vatsassani. Olin lue-
nut netistä, että Munch Burgersilla on lepsu työhönottopolitiikka, joten ajattelin minulla olevan rikosrekisteristäni huolimatta mahdollisuuksia. Haastattelu oli viimeinen, jonka onnistuin sopimaan

sen jälkeen, kun rouva Winchester jätti soittamatta minulle takaisin – ja olen epätoivoinen. En voi syödä enää yhtäkään voileipää autossani. En vain *voi*.

”Neiti Stanton”, minä tokaisen. ”Tuli vain mieleen, että ehkä te voitte palkata minut johonkin toiseen virkaan. Olen tosi ahkera työntekijä. Olen hyvin luotettava. Minä teen aina...”

Vaikenen. Hän on jo sulkenut puhelimen.

Puristan voileipää oikeassa kädessäni ja puhelinta vasemmassa. Tämä on toivotonta. Kukaan ei halua palkata minua. Kaikki mahdolliset työnantajat suhtautuvat minuun samalla tavalla. Haluan vain aloittaa alusta. Työskentelen vaikka perse ruvella, jos on pakko. Teen mitä tahansa minulta vaaditaan.

Taistelen kyyneliä vastaan, vaikken tiedä, miksi vaivaudun. Kukaan ei näe minun itkevän Nissanin takapenkillä. Minulla ei ole enää ketään, joka välittäisi minusta. Vanhempani pesivät käteni minusta yli vuosikymmen sitten.

Puhelimeni soi taas ja säpsähdyttää minut takaisin maan pinnalle itsesäälin syövereistä. Pyyhin silmäni kämmeneeni ja painan vihreää nappia vastaanottaakseni puhelun. ”Haloo?” minä korahdan.

”Hei? Onko siellä Millie?”

Ääni kuulostaa epämääräisen tutulta. Puristan puhelimen korvaani vasten ja sydämeni sykähtää. ”Joo...”

”Täällä on Nina Winchester. Haastattelin sinua viime viikolla.”

”Ai.” Puren alahuultani voimalla. Miksi hän soittaa minulle nyt? Olin olettanut, että hän oli palkannut jonkun toisen ja päättänyt olla kertomatta siitä minulle. ”Niin, tietysti.”

”Jos siis olet kiinnostunut, antaisimme mielellämme sen paikan sinulle.”

Tunnen veren syöksyvän päähäni niin voimakkaasti, että minua melkein pyörryttää. *Antaisimme mielellämme sen paikan sinulle.* Onko hän tosissaan? Oli vielä mahdollisuuksien rajoissa,

että Munch Burgers olisi palkannut minut, mutta tuntuu täysin mahdottomalta, että Nina Winchesterin kaltainen nainen kutsuisi minut kotiinsa. *Asumaan*.

Olenko mahdollista, ettei hän tarkistanut suosituksiani? Eikä selvittänyt taustojani? Ehkä hänellä on vain niin kova *kiire*, ettei tullut tehneeksi sitä. Ehkä hän on niitä naisia, jotka ylpeilevät vaistoillaan.

”Millie? Oletko siellä?”

Tajuan, että olen ollut täysin vaiti linjan toisessa päässä. Pääni on niin pyörällä. ”Joo. Olen minä.”

”Oletko vielä kiinnostunut paikasta?”

”Olen.” Yritän olla kuulostamatta naurettavan innokkaalta. ”Olen, ehdottomasti. Haluaisin työskennellä sinulle.”

”Työskennellä *minun kanssani*”, Nina korjaa.

Minulta pääsee tukahtunut naurahdus. ”Niin. Tietenkin.”

”Milloin voit aloittaa?”

”Ööh, milloin haluaisit minun aloittavan?”

”Niin pian kuin mahdollista!” Olen kateellinen Ninan rennosta naurusta, joka kuulostaa niin erilaiselta kuin omani. Voisinpa napsauttaa sormiani ja vaihtaa paikkaa hänen kanssaan. ”Täällä on kauhea kasa pyykkiä, joka odottaa viikkaamista!”

Minä nielaisen. ”Miten olisi huomenna?”

”Se olisi mahtavaa! Mutta etkö tarvitse aikaa tavaroidesi pakkaamiseen?”

En halua kertoa hänelle, että kaikki omistamani on jo autoni tavaratilassa. ”Olen nopea pakkaamaan.”

Hän nauraa taas. ”Pidän asenteestasi, Millie. Enkä malta odottaa, että tulet tänne töihin.”

Kun keskustelen Ninan kanssa huomisesta, en voi olla pohtimatta, olisiko hän samaa mieltä, jos tietäisi minun viettäneen viime vuosikymmenen vankilassa.

KOLME

Saavun Winchestereille seuraavana aamuna sen jälkeen, kun Nina on jo vienyt Cecelian kouluun. Pysäköin auton tonttia kiertävän metalliaidan eteen. En ole ikinä ennen ollut metalliaidalla ympäröidyssä talossa enkä varsinkaan asunut sellaisessa. Mutta tämä pramea Long Islandin nurkka tuntuu olevan täynnä aidoin ympäröityjä taloja. Aita tuntuu liioittelulta, kun ottaa huomioon, miten vähän täällä tehdään rikoksia, mutta mikäpä minä olen arvostelemaan? Sitä paitsi, jos saisin valita aidallisen ja aidattoman talon väliltä, minäkin valitsisin aidallisen.

Portti oli auki ajaessani tänne eilen, mutta tänään se on suljettu. Ilmeisesti se on lukossa. Seison hetken kaksi merimieskassia jaloissani ja yritän pohtia, miten pääsisin sisään. Minkäänlaista ovikelloa tai -summeria ei näy missään. Mutta puutarhuri on jälleen pihalla. Hän kyyristelee kukkapenkin yllä lapio kädessään.

”Anteeksi!” minä huudan.

Mies vilkaisee minua olkansa yli ja jatkaa kaivamista. Tosi ystävällistä.

”Anteeksi!” huudan taas niin kovaa, ettei hän voi olla kuulematta.

Tällä kertaa hän nousee *hyvin* hitaasti jaloilleen. Hän ei todellakaan pidä kiirettä löntystellessään portille etupihan poikki. Sit-

ten hän vetää paksut kumihanskat kädestään ja kohottaa minulle kulmakarvojaan.

”Hei!” minä sanon yrittäen peittää ärtymykseni. ”Nimeni on Millie Calloway ja tämä on ensimmäinen työpäiväni täällä. Yritän päästä sisään, koska rouva Winchester odottaa minua.”

Mies ei sano mitään. Olin pannut merkille pihan toiselta puolelta käsin vain hänen suuren kokonsa – hän on minua ainakin päätä pidempi ja hänen hauksensa ovat reiteni paksuiset – mutta läheltä katsottuna hän on oikeastaan aika kuuma pakkaus. Mies näyttää olevan puoleksivälissä kolmeakymmentä. Hänellä on paksut, ponnistelusta kosteat, hiilenmustat hiukset, oliivinvärinen iho ja karunkomeat kasvot. Mutta hätkähdyttävintä hänessä on silmät. Ne ovat hyvin mustat – niin tummat, etten näe iiriksen ja pupillin välillä mitään eroa. Jokin hänen katseessaan saa minut astumaan askelen taaksepäin.

”Eli – ööh, voitko auttaa minua?”

Lopulta mies avaa suunsa. Odotan hänen kehottavan minua häipymään tai vaativan henkilöpapereitani, mutta sen sijaan hän päästää suustaan nopean, italiankielisen sanarimpsun. Ainakin luulen sen olevan italiaa. En voi väittää osaavani sanaakaan italiaa, mutta katsoin kerran italiankielisen, tekstitetyn elokuvan, joka kuulosti vähän samalta.

”Aha”, sanon hänen lopetettuaan yksinpuhelunsa. ”Eli, siis... ei englantia?”

”Englanti”? hän sanoo niin paksulla korostuksella, että arvaan vastauksen etukäteen. ”Ei. Ei englantia.”

Mahtavaa. Selvitän kurkkuani ja yritän keksiä parhaan tavan ilmaista hänelle tarpeeni. ”Minä siis...” Osoitan rintaani. ”Minä teen työtä. Rouva Winchesterille.” Osoitan taloa. ”Ja minun on päästävä... sisään.” Nyt osoitan portin lukkoa. ”Sisään.”

Hän vain kurtistaa minulle kulmiaan. Hienoa.

Olen jo melkein valmis kaivamaan puhelimeni esiin ja soittamaan Ninalle, kun mies astuu sivuun ja naksauttaa jotakin katkaisinta, jolloin portti heilahtaa auki melkein kuin hidastettuna.

Kun portti on auki, jään hetkeksi katsomaan taloa, josta tulee toistaiseksi kotini. Talossa on kaksi kerrosta ja ullakko, ja se kattaa suunnilleen brooklynilaisen korttelin kokoisen alueen. Rakennus on melkein sokaisevan valkea – ehkä se on äskettäin maalattu – ja arkkitehtuuri näyttää nykyaikaiselta, mutta mistäpä minä sellaista tietäisin? Tiedän vain, että täällä asuvilla ihmisillä on rahaa niin paljon, etteivät he tiedä, mitä sillä tekisivät.

Ryhdyn nostamaan kantamuksiani, mutta ennen kuin ehdin tehdä sen, mies nostaa molemmat laukkuni ähkimättä ja kantaa ne etuovelle. Matkatavarani painavat paljon: ne sisältävät kirjaimellisesti kaiken omistamani lukuun ottamatta autoa, joten olen kiitollinen siitä, että hän kantaa ne puolestani.

”*Gracias*”, minä sanon.

Mies katsoo minua oudosti. Hmm, se saattoi olla espanjaa. No, sellaista sattuu.

Osoitan rintakehääni. ”Millie”, sanon.

”Millie.” Hän nyökkää ymmärtäen ja osoittaa sitten omaa rintakehäänsä. ”Minä olen Enzo.”

”Hauska tavata”, sanon vaivaantuneesti, vaikka hän ei ymmäräkään minua. Mutta Luojan tähden, jos hän kerran asuu täällä ja hänellä on työpaikka, hän on varmasti oppinut edes *vähän* englantia.

”*Piacere di conoscerti*”, hän sanoo.

Nyökkään sanattomasti. Se ystävyystymisestä puutarhurin kanssa.

”Millie”, mies sanoo taas paksulla italialaisella korostuksellaan. Hän näyttää aivan siltä kuin hänellä olisi jotain sanottavaa, mutta kielitaidon puute estää häntä. ”Sinä...”

Enzo sihahtaa italiankielisen sanan, mutta samassa kuulemme etuoven lukon avautuvan. Enzo kiirehtii takaisin siihen kohtaan pihaa, missä hän aiemmin kyyristeli, ja tekeytyy kiireiseksi. Sain vain vaivoin selvää hänen lausumastaan sanasta. *Pericolo*. Mitä ikinä se tarkoittaakaan. Ehkä sitä, että hän on limonadin tarpeessa. *Peri cola – saatavilla nyt limetwistillä!*

”Millie!” Nina näyttää riemastuneelta nähdessään minut. Niin riemastuneelta, että hän heittää käsivartensa ympärilleni ja pusertaa minut syleilyyn. ”Olen *niin* iloinen, että päätit ottaa työn vastaan. Minusta tuntui, että meillä oli *yhteys*. Ymmärräthän?”

Niinpä tietenkin. Hän luotti ”vaistoonsa” eikä viitsinyt tutkia taustojani. Nyt minun on pidettävä huoli vain siitä, ettei hänellä ole mitään syytä olla luottamatta minuun. Minun on oltava täydellinen työntekijä. ”Niin, tiedän mitä tarkoitat. Minulla on sama tunne.”

”No, tule sisään!”

Nina tarttuu kynnärtaipeeseeni ja johdattaa minut taloon taquamatta, että raahaan mukanani kahta matkakassia. Ei sillä, että olisin odottanutkaan häneltä apua. Sellainen ei tulisi hänen mieleensäkään.

Kävellessäni taloon en voi olla huomaamatta, että se näyttää hyvin erilaiselta kuin ensi kertaa täällä ollessani. *Hyvin* erilaiselta. Kun tulin haastatteluun, Winchesterien koti oli tahrattoman puhdas – kiiltävän puhtailta pinnoilta olisi voinut vaikka syödä. Nyt paikka näyttää kuitenkin sikolätiltä. Sohvan edessä olevalla kahvipöydällä on kuusi kuppia, joissa on vaihteleva määrä erilaisia tahmeita nesteitä, noin tusinan verran rypyyisiä sanoma- ja aikakauslehtiä ja linttaan vääntynyt pizzalaatikko. Vaatteita ja roskaa on siroteltu ympäri olohuonetta, ja illallispöydässä on yhä eilisen aterian tähteet.

”Kuten huomaat”, Nina sanoo, ”et ole saapunut hetkeäkään liian aikaisin!”

Nina Winchester on siis sottapytty – se on *hänen* salaisuutensa. Minulta vie tuntikausia saada tämä paikka säälliseen kuntoon. Ehkä päiväkausia. Mutta se sopii minulle – sormeni syyhyävät päästä tekemään käsilläni rehellistä työtä. Ja pidän siitä, että hän tarvitsee minua. Jos voin tehdä itsestäni hänelle korvaamattoman, hänen on vaikeampi antaa minulle potkuja, jos – tai kun – hän saa totuuden selville.

”Vien nämä laukut huoneeseeni”, sanon hänelle. ”Sitten siivoan koko paikan.”

Ninalta pääsee onnellinen huokaus. ”Olet ihme, Millie. Kiitos tosi paljon. Ja vielä...” Hän nappaa käsilaukkunsa keittiön työtasolta ja penkoo sen sisuksia, kunnes noukkii sieltä viimeisimmän iPhoneen. ”Ostin sinulle tämän. En voinut olla huomaamatta, että puhelimesi on hyvin vanhanaikainen. Jos minun on saatava sinuun yhteys, haluaisin, että käytössäsi on luotettava viestintäväline.”

Kiedon sormeni epäröiden upouuden iPhoneen ympärille. ”Vau. Tosi anteliasta sinulta, mutta minulla ei ole varaa liittymään –”

Hän heilauttaa kättään. ”Lisäsin sinut perheliittymäämme. Se ei maksa melkein mitään.”

Melkein mitään? Minulla on tunne, että hänen määritelmänsä näille kahdelle sanalle eroaa hyvin paljon omastani.

Ennen kuin ehdin vastustella lisää, portaikosta kuuluu askelten kaiku. Käännyin ympäri ja näen harmaaseen pukuun pukeutuneen miehen laskeutuvan portaita. Kun hän näkee minut seisomassa olohuoneessaan, hän pysähtyy heti portaiden juureen kuin läsnäolostani järkyttyneenä. Hänen silmänsä suurenevät entisestään, kun hän näkee matkakassini.

”Andy!” Nina huutaa. ”Tule tapaamaan Millietä!”

Hänen täytyy olla Andrew Winchester. Kun googletin Winchesterien perheen, silmäni olivat vähällä lentää kuopistaan, kun huoma-

sin miehen nettovarallisuuden. Sen rahasumman näkemisen jälkeen kotiteatteri ja tonttia ympäröivä aita alkoivat tuntua ymmärrettäviltä. Hän on liikemies, joka peri isänsä menestyvän yrityksen ja tuplasi sen voitot. Mutta herra Winchesterin yllättynyt ilme paljastaa, että hän antaa vaimonsa huolehtia kodinhoidosta, ja tämä ilmeisesti unohti kertoa hänelle palkanneensa kokopäiväisen kotiapulaisen.

”Terve...” Herra Winchester astelee olohuoneeseen kulmat kurtussa. ”Millie, eikö niin? Olen pahoillani, en tajunnut...”

”Andy, minähän kerroin sinulle hänestä!” Nina kallistaa päätään sivulle. ”Sanoin, että meidän pitää palkata joku auttamaan siivouksessa, kokkaamisessa ja Cecelian hoitamisessa. Olen varma, että kerroin sinulle!”

”Niin, no.” Miehen kasvot rentoutuvat lopulta. ”Tervetuloa, Millie. Apua täällä tosiaan tarvitaankin.”

Andrew Winchester ojentaa minulle kätensä. On vaikea olla huomaamatta, että hän on uskomattoman komea mies. Läpitu-kevat ruskeat silmät, mahonginväriset, tuuheat hiukset ja leuassa seksikäs, pieni lovi. On myös vaikea olla huomaamatta, että hän on vaimonsa huolitellusta olemuksesta huolimatta tätä monta kertaa viehättävämpi, mikä on minusta hieman outoa. Mies on kuitenkin upporikas. Hän voisi saada kenet tahansa haluamansa naisen. Kunnioitan häntä siitä, ettei hän ole valinnut vaimokseen parikymppistä supermallia.

Työnnän uuden puhelimen farkkujeni taskuun ja ojennan hänelle käteni. ”Hauska tavata, herra Winchester.”

”Ole kiltti”, hän sanoo minulle ystävällisesti hymyillen, ”ja kutsu minua Andrew’ksi.”

Kun hän lausuu sanat, jokin värähtää Nina Winchesterin kasvoilla. Hänen huulensa nytkähtävät ja hän siristää silmiään. En ole kuitenkaan aivan varma, mistä se johtuu. Ninahan pyysi minua puhuttelemaan itseäänkin etunimellä. Eikä Andrew Winchester